

החקלאים מסתערים על השוטרים הרכובים, שחולצו ע"י שוטרים חובשי קסדות

מחלמוני-ביצים ורטובים מזרנוקי-המים ש- הם עצמם הפעילו. ההפגנה הגדולה ביותר שנערכה אי פעם, והאלימה ביותר מבין ההפגנות הגדולות, עוררה תרדה רבה. בי רגעים מסויימים נדמה היה שהמפגינים, שהצליחו לשבור חלק מהשערים שהגנו על הכנסת, עומדים לשטוף לעבר המישכן עצמו, ולמחות כל מה שעומד בדרכם. "רק נס הציל את הכנסת", אמר אחרי-כך מפקד המחוז הדרומי של המישרת, ניצב אריה איבצן, שהקפיד לעמוד לצד שוטריו כשהקסדה מהודקת היטב על ראשו, ל- אחר שלפני כחודשיים נפגע קשה בהפגנה אחרת. הפגנת הפנתרים.

המפגינים התחלקו לשלושה מחנות. ה- מחנה האחד, מחנה הקיבוצניקים, הקפיד להתרחק משערי הכנסת, וחבריו עמדו על הגיבעה שממול, ליד הבמה שעליה נאמו מרבית חברי הכנסת של המערך ועסקני התנועות הקיבוציות. קרוב יותר לכנסת, ברחבת הכניסה עמדו חברי המושבים ה-

כ אשר נתן קצין הכנסת יצחק ("איי זוי") בן-גל, אישור לעריכת הפגנת החקלאים ליד המישכן, הוא היתנה זאת בכך שמספר המפגינים לא יעלה על עשרת אלפים. מארגני ההפגנה, ראשי כל הגופים החקלאיים במדינה, צחקו לתנאי. הם קיוו שהמיספר שבו נקב בן-גל אכן יתממש, וכי יצליחו לגייס עשרת אלפים מפגינים.

כשעמד בן-גל כיום השלישי שעבר מול 25 אלף מפגינים זועמים, ובחן את חליפי- תו ההדורה כשהיא מוכתמת מבוז, שיברי ביצים ונוצות תרנגולי-הודו, שהוטלו ל- עברו ולעבר שוטרי מישרת-הכנסת שניצ- בו לידו, הוא לא יכול היה שלא לומר ברוגז: "חבל שנתתי להם את האישור. אלה הם פראי-אדם ולא חקלאים. איך הם לא מתביישים לבזות את הכנסת?"

לא רק בן-גל כעס. חיילי-המישרת, ה- שוטרים ואנשי מישרת-הגבול שהצטרפו אליהם היו פצועים, מלוכלכים מבוז ו-

הזרנוק המתפתל
שוטרי מישרת-הכנסת חבושי קסדות ומגינים בידיהם מפעילים את זרנוקי המים כדי לפזר את המפגינים שאיימו על הכנסת. אולם החקלאים לא נבהלו מהמים והמשיכו להסתער.

רטובים וזועקים
חברי קיבוץ אורי-הנר מפגינים בצעקות ובסיסמות נגד מדיניות הממשלה וזוכים להירטב מהמים. תמונה זו, כמו התמונות בעמודים הבאים, צולמה על-ידי אלי הרשקוביץ מזום 77 בירושלים.